

ת"פ 19417/11/16 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד וספי בן מחמד אבו אלקיעאן

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ז אייר תש"פ
21 מאי 2020

ת"פ 19417-11-16 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן
תיק חיצוני: 6608/16

לפני	כב' השופט רון סולקין
מבקשת (מאשימה)	מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד שאול ציון
נגד	
משיב	וספי בן מחמד אבו אלקיעאן
(נאשם)	ע"י ב"כ עו"ד דרויש נאשף

החלטה בבקשה לחילוט כלי רכב (מס' 21)

רקע והשתלשלות ההליכים בבקשה

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירות של החזקת נשק ותחמושת שלא כדין, בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בכתב האישום יוחסה לנאשם החזקה של נשק חם מסוג אקדח ברטה, חצי אוטומטי, מודל F84, קליבר 9 מ"מ, מספר סידורי D79906Y (להלן: "**הנשק החם**"), בצירוף מחסנית וכדורים (להלן: "**התחמושת**").

הנשק החם והתחמושת נתפסו מוסלקים מתחת לכיסא הנהג בכלי רכב שבבעלות הנאשם, מסוג מרצדס, מ.ר. 53-321-59, שבבעלות הנאשם (להלן: "**הרכב**").

הנאשם כפר באשמה והורשע בעובדות ובעבירות שבכתב האישום לאחר שמיעת הראיות.

בתאריך 15.01.2020 נגזר דינו של הנאשם לעונשים הבאים:

עמוד 1

- 15 חודשים מאסר בפועל;
- מאסרים מותנים בני 12 ו-6 חודשים;
- עיצום כספי - קנס - בסך 10,000 ₪.

עם מתן גזר הדין, חולטו, בהסכמה, הנשק החם והתחמושת, שהוחזקו באופן בלתי חוקי.

עם פתיחת ההליך הופיעה בכתב האישום בקשת המאשימה להורות על חילוט הרכב, אשר שימש להסלקת הנשק החם והתחמושת, נושא כתב האישום (ראו הסיפא לעמוד הראשון בכתב האישום).

בעת שמיעת פרשת העונש, שבה התביעה וטענה לענין זה.

ברם, בגזר הדין (ע' 12) קבע בית המשפט, כי היות ולא הובאו נתונים מדויקים בנוגע לשווי הרכב ועל מנת למנוע פגיעה בלתי מדתית בנאשם - תהיה התביעה רשאית לעתור בנפרד לענין זה, תוך צירוף הנתונים הרלוונטיים.

לפיכך, עתרה התביעה בשנית, לאחר מתן גזר הדין, בתאריך 17.02.20 לחילוט הרכב (בקשה מס' 21), תוך שצוין, כי מבדיקה שנערכה עולה כי שווי הרכב - עומד על 30,000 ₪.

ביום 03.03.2020 התקיים דיון בבקשה.

הצדדים טענו על פה ובסיומו של הדיון - הורה בית המשפט לצדדים להגיש סיכומיהם בכתב.

התביעה הגישה סיכומיה, באיחור קל.

ההגנה לא הגישה סיכומים במועד שנקבע.

גם לאחר שניתנה לה, לפנים משורת הדין, ארכה מטעם בית המשפט - לא הוגשו הסיכומים.

טענות הצדדים

התביעה טענה, כי לבית המשפט הסמוכות להורות על חילוט חפץ ששימש למעשה עבירה, אם בעליו הורשע בעבירה,

וכי סמכות זו עומדת גם לאחר מתן פסק הדין.

התביעה טענה, כי במקרה דנן, שימש הרכב כרכיב משמעותי בקשב עם העבירה שכן החזקת הנשק החם עצמו הייתה בתוך הרכב.

התביעה הפנתה לפסיקה, במסגרתה חולטו כלי רכב, בנסיבות דומות.

כאמור, נמנעה ההגנה להגיש סיכומים מטעמם. ברם, מתוך הדיון שנערך ניתן להסיק חלק מהטענות, שהיה בכוונתה לטעון.

כך, נטען כי יש להבחין בין החזקת נשק לבין נשיאתו, אשר מדובר בהחזקה - אין חשיבות היכן הוחזק והרי, לו היה מוחזק הנשק בתוך בית - לא היתה המאשימה עותרת לחלט את הבית.

ההגנה טענה, כי הרכב לא שימש אלא ככלי אחסון לנשק החם.

ההגנה טענה, כי בקשת החילוט היא בעלת אלמנט עונשי וכי העונש שנגזר אינו מצדיק נקיטה בצעד זה.

דין והכרעה

סמכותו של בית המשפט לחלט חפץ ששימש למעשה עבירה, קמה מכוחו של סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969, אשר קובע:

על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע מידע משטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנשא בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ...

בפסיקה המתייחסת להפעלת סמכות זו נקבע, כי השיקול המרכזי לצורך מתן צו חילוט הוא מהותה ועצמתה של הזיקה בין החפץ שנתפס לבין העבירה.

שיקול נוסף, הוא - חומרת העבירה.

ראו ע.פ. 4148/92 מועד נ' **מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 1994); ע.פ. 1000/15 אבו אלחווא נ' **מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 2015).

עוד נקבע, כי אין הכרח, שהחפץ שנתפס, יהווה יסוד נבדל ונפרד מיסודותיה של העבירה ואף אין הכרח, כי השימוש בחפץ לצורך ביצוע העבירה ישאיר רישומו על החפץ. ראו ע.פ. 623/78 **סורני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 1979).

במקרה דנן, שימש הרכב לעצם הסלקת הנשק החם והתחמושת.

הסלקת הנשק החם ברכב אינה בגדר נסיבה שולית או צדדית ואף אינה חסרת משמעות, כפי שנטען מפי ההגנה בעת הדיון.

החזקת הנשק החם תוך שימוש ברכב, היא בעלת משמעות - הן בפן החקירתי, שכן, בהיות הרכב נכס נייד, אשר פעמים אף נתון בשימושם של אנשים שונים - מקשה הדבר על יחוס הנשק החם למחזיקו. ודוק: במקרה דנן, אכן היתה אחת מטענותיה של ההגנה, הן בשלב החקירה והן במהלך המשפט, כי הנזק לא הוחזק ע"י הנאשם, אלא על ידי אחר מבני המשפחה שעשה שימוש ברכב.

להחזקת הנשק החם, בצירוף התחמושת, כשהוא מוכן להפעלה, בכלי רכב - משמעויות נוספות, המעצימות את פוטנציאל הסיכון העולה ממנו, שכן, באופן זה, הנשק החם נגיש יותר ולאור אירועים, שאינם נדירים, הקורים בין נהגים ובין עוברי הדרך - כשהיצרים מתלהטים - עצם הנגישות לכלי נשק חם, שהונח ברכב במערכה הראשונה - עלולה להביא לתוצאות קשות וקטלניות, במערכות שלאחר מכן. בית המשפט אף מצא להתייחס לעובדה זו בגזר הדין (ראו ע' 7).

לאור האמור, מוצא בית המשפט, כי הרכב נושא הבקשה היה בעל משמעות ובעל זיקה ממשית לעצם מעשה העבירה של החזקת הנשק והתחמושת, במקרה הנדון.

אשר לשיקול, שענינו חומרת העבירה - אין צורך להכביר מילים, כי העבירה בה הורשע הנאשם, בנסיבותיה, מקומה גבוה ברף החומרה, והיא אף עבירה המקימה פוטנציאל סיכון גבוה מאוד לחייו ולשלומו של הציבור. כנגד חומרתה זו של העבירה - קמה החובה לנקוט באמצעים קשים ומרתיעים כלפי עובריה; ואם ידע כל עברין, כי כלי רכב שהוחזק בו נשק חם - יחולט לטובת אוצר המדינה, המדובר בצעד בעל משמעויות הרתעתיות והוא עשוי לשמש כלי אפקטיבי במלחמה בתופעה הקשה והנפוצה, בימינו אלה, של החזקת נשק חם ע"י מי שאינו מורשה לכך, נשק אשר, לא פעם, מוצא דרכו לפעילות עברנית ואף לפעילות נגד ביטחון המדינה. זוהי תופעה, שהראשונים לסבול ממנה הם דווקא מי שמתגוררים בסביבת מגוריו של מחזיק הנשק החם. והדברים ידועים.

לנוכח תוצאות הבירור, שערכה התביעה, בנוגע לשווי הרכב - ואשר ההגנה לא טענה ולא הביאה ראיות לסתור אותן - אין המדובר ברכב בעל שווי כספי כזה, שהוראה על חילוטו לטובת אוצר המדינה - תהיה צעד שאינו מידתי, ביחס לעבירה או לחומרתה.

כאמור, עתירת התביעה לחילוט הרכב הועלתה בהזדמנות הראשונה ממש, כבר עם הגשת כתב האישום, כשהתביעה חזרה עליה גם במהלך הדיון בפרשת העונש וגם בבקשה נפרדת לאחר מתן גזר הדין. כך שלהגנה היו כל ההזדמנויות להיערך לדיון בבקשה זו ולהשמיע דברה, אלא שההגנה בחרה שלא להגיש סיכומיה, גם לאחר ארכה שנתנה לפנים משורת הדין וגם לאחר שחלפו 21 יום מאז תום הארכה שניתנה.

לאחר שבית המשפט עיין בבקשה; שקל את טענות הצדדים (בנוגע לטענות ההגנה - הסתמך על הדברים, שנטענו בדיון שנערך); שקל את הזיקה שבין הרכב לבין נושא העבירה וכן את שאלת המדתיות, בהתאם לנתונים שהובאו - מקבל עתירת התביעה ומורה על חילוט הרכב לטובת אוצר המדינה.

המזכירות תשגר עותק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ז אייר תש"פ, 21 מאי 2020, בהעדר הצדדים.